

[Maigaard.]

nomiske zoner, vi arbejder med. Men jeg tror, vi må se i øjnene, at den situation, at der ikke bliver nationale zoner, den kommer ikke; der vil blive ganske store nationale zoner også. Det medfører, at vi har to sæt af vanskeligheder, som vi på en eller anden måde skal overveje, kvoteringerne og de områder vi har ret til at fiske i.

Det er på den baggrund, vi ser i øjnene, at den fiskeriflåde, som er vokset stærkt de senere år, må indskrænkes. Og dér står vi over for et principielt valg: skal det være kræfternes frie spil, skal det være liberalismen, der indskrænker flåden, eller skal vi prøve at styre processen ved at bede f. eks. trusserederne om at være så venlige at forlade erhvervet?

Vi er tilhængere af det sidste, først og fremmest af hensyn til de mennesker, som tjener føden ved fiskeri, hvad enten det sker på land eller på kutterne. Det er de folk, der knokler, det er dem, der gør arbejdet, det er dem, der må have ret til at få sikret deres eksistens først og fremmest, og det er det, vores forslag sigter på.

Vi har så fået at vide, at nu må vi jo vente og se havretskonferencen. EF skal være færdig, og sandelig skal også fiskerikommissionen, den sovende kommission, være færdig, før vi kan lovgive herom. Jeg mener, det er forkert at stille tingene sådan op. Jeg tror, det er langt bedre politisk at prøve at foregribe løsninger på problemer, vi ved kommer. Vi ved det jo godt. Vi behøver ikke at afvente havretskonferencen eller EF eller fiskerikommissionen. Vi ved, at problemerne kommer, og det er klog politik at prøve at løse dem, inden de bliver akutte.

Vi får nu at vide, at vi skal vente på fiskerikommissionen, det lagde ministeren jo megen vægt på. Jeg vil godt gentage, hvad jeg har sagt før, at jeg synes, ministeren bruger kommissionen som passivitets skjold. Kommissionen er argumentet for intet at gøre. Sidst, vi drøftede det spørgsmål, var, så vidt jeg husker, under fiskeridebatten i november måned. Dengang lovede ministeren tinget, at vi ville have de første delbetænkninger fra kommissionen i begyndelsen af dette kalenderår. Det lovede ministeren tinget. Hvis ministeren læser sin redegørelse til tinget igennem, vil han se, at han dér siger, at nu må vi vente flinkt på

kommissionen, men der vil komme noget først i det nye år. Det var netop det udtryk, ministeren brugte: „først i det nye år“. Der er intet kommet. Så meget mere urimeligt er det, synes jeg, at bruge kommissionen som passivitets skjold. Så må der handles, så må folketinget selv gå i gang. Man kunne i al fald spørge ministeren, hvornår han regner med at vi ser resultater fra fiskerikommissionen. Hvornår kommer de, hvornår kan vi regne med det? Skal vi vente og vente, eller er der en rimelig chance for, at vi får et materiale at arbejde med fra kommissionen, f. eks. inden folketinget tager hjem?

Jeg skal i øvrigt sige til ministeren, som da også skal have nogle pæne ord med på vejen fra mig ved denne lejlighed — det sker ikke tit, men det skal ske i dag — at jeg dog glædede mig over, at han ikke ville afvise at overveje forslaget, ligesom det glædede mig, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Svend Haugaard, hr. Fuglsang og hr. Sigsgaard ikke var ganske afvisende over for de tanker, der er lagt frem.

Hr. Erlendsson fik jo endnu en gang demonstreret, hvad det egentlig er, han ønsker på fiskeriområdet. Vi ved — det er konstateret gang efter gang — at hr. Erlendsson og fremskridtspartiet ingen politik har for fiskerierhvervet. De er endnu mere tomhændede end Kraka, fuldstændig nøgne. Ingenting kan man foreslå, man kan kun gøre vrøvl. Men nu ved vi én ting mere, og det er, at den sympati, man foregiver for folkene, der gør det hårde arbejde, den er ikke ærligt ment. Det er vigtigere at forsvare afskrivningerne, trusserederne, end det er at gøre en indsats for erhvervet. Folkene, der knokler, trækdyrene, som man taler så meget om, det kan være det samme, hvis deres interesser støder sammen med trusseredernes. Der har vi fremskridtspartiet, det er blevet klaret af nu.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Jeg har kun nogle enkelte bemærkninger til de ting, der er blevet sagt. Både hr. Fuglsang og hr. Sigsgaard har været inde på EFs fiskeripolitik og de vanskeligheder, som ligger forude i de forhandlinger. Jeg tror, hr. Sigsgaard oven i købet talte om den totale underlæggelse under EFs beslutninger. Der er måske grund til at nævne en eneste behård kendsgerning, som EF-modstanderne